

Allegretto.

Caroline Recke-Madsen.

1. Den før - ste Kjær - lig - hed, ak ja! den glem - mer man ik - ke saa nemt; hver
Blomst, hvert Blad, hvert Min - de fra den Tid man saa tro - har gjemt. Er - indrings Magt den er
her - lig og stor, en Verdensaa smuk og rig, den ta - ler til os for - u - den Ord, en
yn - dig en sød Me - lo - di, ja! den ta - ler om hver Ti - me glad, vi nød i den elsked - es
Favn, om Sor - gen, da vi skil - tes ad, om Taa - rer og bit - tert Savn.

2. Min Barndoms Legekammerat
 Var Møllerens lille Johan,
 En munter, krollet, vild Krabat,
 Men modig, ja, som en Mand.
 Vi fulgtes sammen i Mark og Eng,
 Han plukkede Blomster smaa
 Til mig - det var en velsignet Dreng,
 Og Blomsterne gjemmer jeg paa, ja!
 Vi elsked' alt hinanden, men
 Vor Kjærlighed var ubevidst.
 Den første Kjærlighed, ja den,
 Ja den er dog allerbedst!

3. Og Tiden gik, vi skiltes ad,
 Til fremmede Lande han drog,
 Men nu, nu følte jeg det, at
 Mit Hjerte han med sig tog.
 Vi lovede ikke med Haand eller Mund
 Hinanden at vente paa!
 Men hvad vi tænkte i Afskedens Stund,
 I Øjnene klart vi saa, ja!
 Jeg gjemte ømt hans Blomster smaa,
 Jeg gjemte hans Minde saa tro,
 Han kommer nok igjen, og saa,
 Saa bliver det nok os to.

4. Han kom igjen, jeg vidste godt,
 Han glemte mig ikke, ak nej!
 Hans Ærind' gjætted jeg saa smaat,
 Han fried' og glad var jeg.
 Nu er vi gift, har et hyggeligt Hjem,
 Er ret saa tilfreds og glad,
 Og tit for Tanken igjen træder frem
 Den Dag, da vi skiltes ad, ja!
 Vi elsked' alt hinanden, men
 Ved Afskeden blev as bevidst,
 Den første Kjærlighed, ja den,
 Ja den er dog allerbedst!

W. Rantzen.